

LA VIDA CONTINUA, HI VOLS JUGAR?

Per Montse Burgués Moix

Estem fets de rutines i costums. A vegades en trencar-les sentim un bri d'esperança i, alhora, una efímera felicitat com la d'iniciar un viatge interior sense destí, ple d'inesperades i sorprenents aventures. A estones, però, ens notem perduts per no poder trepitjar damunt d'allò sòlid que ens feia sentir segurs i a resguard.

Són pensaments que aquests dies venen i van quan, amb la mare, remenem i destriem les pertinences de ma germana, ara que fa un any i escaig ja no està entre nosaltres. Sembla mentida la quantitat d'objectes que podem arribar a acumular dins d'un pis en tota una vida. Coses que en veure-les em desperten petits instants agradablement compartits. Aquelles pedres i petxines de formes estranyes i de colors inversemblants arreplegades de damunt la sorra daurada d'una platja de Menorca, a les hores encara sortosament salvatge. Conquilles guardades com si fossin un ínfim tresor dins d'una bonica i artesanal capsa de fusta amb incrustacions de flors seques a la tapa. Flors que tant li agradava de recollir als marges dels senders de muntanya per on ella caminava i que delicadament guardava i assecava per fer-ne una nova i bella composició, plena d'una agradable i estètica harmonia que tant l' emplenaven de joia.

Pensaments que van i venen a l'anar revisant un munt de coses rescatades del fons d'un calaix. Unes de força significatives per aquesta narradora doncs m'emocionen i m'evoquen records bons i no tant bons, viscuts plegades. D'altres troballes em provoquen mil-i-una preguntes sobre la seva existència, tant la d'ella com la de l'objecte en qüestió:

“Ves a saber”, li dic a la mare, “per què aquestes rampoines foren prou importants per tenir-les abassegades dins del seus armaris. Quina vivència personal traspua?”.

De sempre he trobat ben curiós saber què fa que una persona esdevingui col·leccionista de, posem pel cas, monedes, cromos, capsetes, minerals o flascons. Fins i tot n'hi ha que arrepleguen les bossetes de sucre de la cafeteria. Aquestes col·leccions arrepleguen de tot, ja sigui autèntiques meravelles o andròmines més o menys versemblants. Quin atzar del seu dia a explica que una persona es dediqui a buscar, demanar, comprar o arramassar certs objectes en concret i, en canvi d'altres, no siguin mai la font del seu desig ni del seu interès? Tornem però, al fil que m'ha portat a escriure aquestes ratlles.

Vet-ho aquí que des de fa una setmana el que hem descobert a casa de la meva estimada germana gran, és la seva admirable col·lecció de pessebres. Just ara que arriba el Nadal, sembla ben bé un senyal del més enllà que ens atorgui flaires de ventura i transcendència en ple Advent litúrgic cristià. Un fet del tot xocant, donat que ella era una persona descreguda, tot i que molt respectuosa amb les creences de tothom.

I quina col·lecció! Totalment heterogènia, amb tres desenes de Betlems de formes i mides variades, procedents de diversos països dels cinc continents fabricats amb tot tipus de materials, de fang, fusta, ceràmica, vidre, plàstic, closca de nou, metall, suro, plastilina, fins i tot amb molla de pa! N'hi ha de minúsculs, de la mida de la polpa del dit. D'altres hi caben dins d'una capsula de llumins. Per contra, n'hi ha uns altres de mida tan gran que no hi caben ni en una capsula de sabates de les més grosses. Alguns no cal ni muntar-los, perquè són d'una sola peça, i d'altres tenen més de vint figures. N'hi ha un que té el portal en forma d'olla tombada trencada. D'altres no tenen ni portal. Els diferents personatges, com el nen Jesús, presenten faccions diverses, com d'estil oriental, l'indígena, negra o blanca, i les seves famílies porten tot tipus d'indumentària, segons el país d'on provenen. Hi ha un pessebre d'indis d'Amèrica del Nord amb plomalls al cap i que té un búfal en comptes del tradicional bou. Fins i tot hi ha un betlem que és de Betlem!

Ben mirat quin és el nucli (la metàfora) del Pessebre? Un nadó que se sent estimat i protegit perquè hi té a prop seu, la mare i el pare. L'infant percep també l'escalf de l'alè de la mula i del bou i de la palla que l'abriguen com si estigués dins d'una llar calentona. El nadó pot copsar la companyia i recolzament de totes les altres persones del seu entorn proper, com germans, resta de la família, amistats, veïns i (per què no?) les mascotes domèstiques, representats tots plegats pels pastors, les pastores i el seu ramat. Fins i tot l'angelet hi té un sentit, una missió, la del lligam que estableix el nounat amb el Misteri de la Vida, l'impuls a créixer, a fer-se gran per anar vivint alegries i adversitats que irremeiablement li succeiran. I, sobretot i amb bona sort, ben embolcallat per sempre més de l'AMOR que totes les persones ens podem oferir les unes a les altres.

Així doncs, l'alegria, la il·lusió, el goig, la delectança, el plaer, la joia, l'accontentament, seran la benaurança que aquesta col·lecció de pessebres ens ha portat a la mare i a mi mentre recollim bocins i retalls d'aquelles petites i grans coses que van omplir d'energia i de força per continuar endavant la vida de l'adorable i humana Assumpta el temps que li va durar en aquest pla. Fa un any, va tornar a l'Origen, a la Font per ser altra vegada pols d'estrella. I el dia de Nadal baixarà com estrella fugaç per completar tots els seus pessebres que hem muntat enguany a casa meva, il·luminant-los amorosament de pau i serenor per a indicar el camí a seguir als tres reis de l'Orient. Clar que aquest any amb aquest homenatge a l'Assumpta i a la seva col·lecció, potser es facin una mica d'embolic amb tants de pessebres que s'hi trobaran. Mentrestant, la nena petitona que tots portem a dins juga i riu. Riu molt. No para de riure amb tant de felicitat i d'enrenou!